

Кс. Уладзіслаў Сурвіла служыць у парафіі Узвышэння Святога Крыжа ў Лідзе з верасня 2012 г. Як і ўсе святары, выконвае простыя штодзённыя абавязкі: споведзь вернікаў, выезды да хворых, св. Імша, катэхезы і інш. Адным з прыярытэтаў святара з’яўляецца праца з моладдзю. Кожны ў парафіі ведае, што з прыходам у святыню кс. Уладзіслава, маладых людзей значна павялічылася. Таму пра сучасныя праблемы маладых людзей, іх асаблівасці і захапленні мы і паразмаўлялі з лідскім душпастарам. **- Ксёндз**

Уладзіслаў, якія галоўныя праблемы маладых людзей Вы маглі б назваць?

- Па-першае – непаразуменне з бацькамі, аднагодкамі. Гэтая праблема існавала заўсёды. Прытым моладзі не хапае прыкладаў, узораў для кіравання ў жыцці. Вельмі шмат маладых людзей прыходзіць у Касцёл менавіта па прыкладзе нашай моладзі, якая ходзіць у святыню. Моладзь прыходзіць да Бога праз моладзь. Таму патрэбны прыклады, узоры. Таксама шмат асоб сустракаецца з праблемай выбару жыццёвага шляху. Маладыя людзі вагаюцца, думаюць, ці Бог іх кліча. Гэта асноўныя праблемы. †

- А ці існуюць у Касцёле праблемы адносна працы з моладдзю? Ці існуе пытанне не малой колькасці душпастарстваў або недахопу душпастараў?

- Калі святар захаце, то на ўсё будзе час. Галоўнае, каб было жаданне, каб усе стараліся знаходзіць час для моладзі. Нам у Лідзе лягчэй – тут менш дыскатэк, забаўляльных устаноў (у параўнанні з Мінскам ці Гродна). Патрэбна большая рэклама з боку самой моладзі, неабходна больш канкрэтных жыццёвых сведчанняў. Калі людзі бачаць, чым жыве моладзь, яны здзіўляюцца і змяняюцца. Бо маладыя людзі ў Касцёле не толькі моляцца, яны таксама праводзяць шмат часу разам па-за святыняй.

- Напэўна, моладзь займае ўвесь Ваш вольны час?

(Усміхаецца) Калі ты не аддасі ім свой час, не будзе плёну. Як напісана ў Святым Пісанні, калі не пакінеш сваёй сям’і, дык і іншай не пабудуеш.

- Ці бачны прагрэс, ці заўважаеце Вы плён свайго служэння?

Я бачу прагрэс тады, калі моладзь ад’язджае вучыцца ў розныя ВНУ, а пазней

вяртаецца ў Ліду, у наш касцёл, і адчувае сябе тут як дома. Ім хочацца вяртацца сюды. У мінулым годзе былі адныя людзі, у гэтым прыходзяць новыя. Значыць, штосьці іх сюды прыцягвае, ёсць пэўная цікавасць да храма. Напэўна, у гэтым і ёсць прагрэс.

- Якія галоўныя кірункі працы з маладымі людзьмі Вы бачыце сёння?

Малітва. Прыклад малітвы. Малітва – гэта акіян, там можна знайсці ўсё. Галоўнае – навучыць маліцца, і няважна, што гэта будзе: спеў, адарацыя ці яшчэ якія-небудзь сродкі. Прыярытэт – адчуць і захапіцца малітвай. Пры гэтым важна памятаць пра асабісты прыклад. Патрабуеш чагосьці – пакажы прыклад. Важна быць аўтарытэтам. Я ў сваім душпастарстве стараюся прыцягваць моладзь да Бога, а не да сваёй асобы. Бо пазней ад’язджаеш на іншую парафію, а яны застаюцца адныя. Таму сваім служэннем я стараюся перш за ўсё паказаць моладзі Бога, а не сябе.

- Ксёндз Уладзіслаў, Вы бачыце розніцу паміж сучаснай моладдзю і Вашым пакаленнем?

Не, праблемы, у асноўным, застаюцца тыя ж. Зразумела, з’явіўся інтэрнэт, сацыяльныя сеткі, але тое, чым яны жывуць, застаецца такім жа. Я кіруюся правілам, што да кожнага можна знайсці падыход. Для гэтага важна памятаць – няма дрэнных дзяцей.

- У чым Вы знаходзіце мяжу быцця айцом і братам для маладых людзей?

Быць айцом, гэта калі да цябе прыходзяць паразмаўляць, прыходзяць з даверам. З табой радзяцца, шукаюць падтрымкі. Гэта вельмі важна. У той жа час быць братам, гэта калі мы бавімся разам, гуляем у валејбол, проста праводзім супольна час. Як адно, так і другое – неад’емнае.

- А моладзь Вас вучыць?

Несумненна. Я часам нават не спадзяюся, а яны па-свойму мяне вучаць, задаюць цяжкія пытанні. Такіх сітуацый было вельмі шмат.

Напрыканцы я хацеў бы сказаць, што галоўнае ў жыцці – несці Хрыста.